

RECORDER

MOUNT EERIE

A Crow Looked At Me

[P.W. Elverum & Sun, 2017]

INDIEFOLK

/ A Microphones frontembereként megismert Phil Elverum eddig is kiöntötte szívét az összes albumán, de az új Mount Eerie-lemezen minden korábbinál messzebbre megy. Ugyanis az *A Crow Looked At Me*-t a hasnyálmirigyrákban hirtelen meghalt feleségének írta, neki énekliz az első hangtól az utolsóig. A számokat felesége hangszereivel vette fel, abban a szobában, ahol Geneviève Castré tavaly harmincöt évesen meghalt. Nem sokkal azután, hogy megszületett a két zenész közös gyermeke. Így aztán cseppet sem váratlan, hogy az album nem lett könnyű hallgatnivaló. Amikor tavaly év végén, Elverum először játszott az ezeket a számokat élőben, akkor is előre szólta, hogy csak azok jöjjenek, akik bírják az érzelmi megrázkódtatást. És ez egyáltalán nem túlzás. A szövegek minden sallang és költői erőlködés nélkül, hétköznapi képeken keresztül arról szólnak, hogy Geneviève szenved, majd meghal, és hogy milyen nélküle az élet. A zene szinte lényegtelen is, Elverum inkább csak szöszölget valamit aláfestésnek, de ezek a szívbemarkolóan erős szövegek nem is bírnának el semmi többet zeneileg. Ilyen dalszövegekről van szó: „*Our daughter is one and a half / You have been dead eleven days / I got on the boat and came to the place / Where the three of us were going to build our house / If you had lived / You died though / So I came here alone with our baby and the dust of your bones.*” Phil Elverum tömondatokban elmesélt intim pillanatokon keresztül próbálja átadni és feldolgozni az átadhatatlant és a feldolgozhatatlant. Ez itt nem

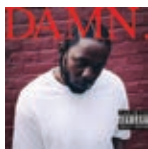
MOUNT EERIE

béna szellemeskedés, hanem tényleg nem lehet mit kezdeni egy ilyen személyes anyaggal, csak hagyni, hogy átgyalogoljon rajtunk. Elverum az első számban (*Real Death*) le is szögezi, hogy a halál nem azért létezik, hogy énekeljünk róla, vagy hogy művészet tárgya legyen. A halál egyszerűen van, és elviszi azt, akit a legjobban szeretünk. Mondjuk pont miután életet adott közös gyerekünknek. Valaki ebben poézist lát, Elverum megváltoztathatatlant tény. Legyen az bármilyen kegyetlen, buta, értelmetlen, tragikus, végső soron tény, amivel valamit kezdeni kell a mindennapokban. Nekünk erről szól ez a lemez, Phil Elverumnak pedig érezhetően terápia, a felesége nélküli folytatás első lépése. Az *A Crow Looked At Me* után a korábbi szakítás, szívfájós Mount Eerie-számok el is súlytalanodnak. Mintha eddig tartott volna a játék, a metafora, amit most szétzúzott és lekicsinyített az, hogy a szeretett másik nem csak elment, hanem ténylegesen meghalt. Nincs. *Kálmán Attila*

KULCSDAL Seaweed

10/10

KENDRICK LAMAR

DAMN.

[Top Dawg/Aftermath/Interscope/Universal, 2017]

HIPHOP

/ Miután szülei kisbuszával kivezette népét Comptonból, az örült városból, hogy pillangóvá transzformálódva eljuttassa őket egy igazságosabb és jobb Amerikába, Kendrick Lamar végignézett a tüntető tömeg apátiján, és látta, hogy minden, amit teremtett, nem elég jó. A változásokat nem közösségen belülről, hanem önmagából kell megindítania. A hip-hop jelenlegi koronázatlan királya az albumnyitó *BLOOD.*-ban sétálra indul, segítő kezét nyújt, amiért az életével fizet. *DAMN.*. Damnation. Kárhozát. Kendrick vallásossága eddigi lemezein is szembeütő volt, istene és

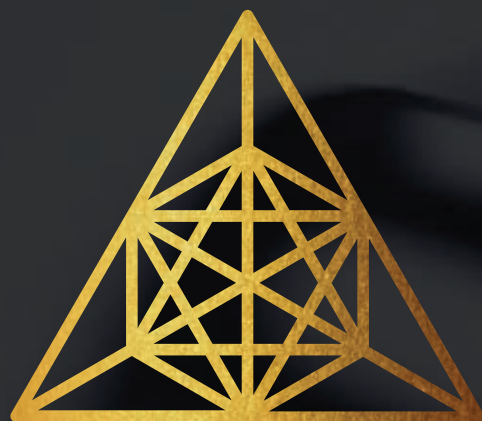
üzenete ezúttal viszont öszövétségi, a dalcímek mindegyike nagybetűvel szedett és ponttal lezárt, főbűnök és erények, mint ellentmondást nem tűrő kinyilatkoztatások váltják egymást dalonként és azokon belül a negyedik stúdió LP-n. A dühös *DNA.*-ben egy percre visszatér a *Backstreet Freestyle*-ban megismert, a világot magának vindikáló Kendrick, hogy leszámoljon az őt kritizáló, kormányközeli Fox News riportereivel. Tüdejét kiürítve befelé fordítja a fókuszát, szerénységet prédikál. Zenei gyökereivel már csak részben kapaszkodik a hetvenes évek fekete protestmozgalmához, bátran hangmintáz slágeres Bruno Mars-t és bolhapiacok mélyéről túrt, jugoszláv fúziós jazzrockot is, basszusvezérelt ütemeivel meg visszaül a gyorsulási versenyek Cadillacjeinek vezetőüléseire. A Rihannával közös *LOYALTY.* és a U2-val kísért *XXX.* nem terheli, hanem kamatoztatja az összképet, az internetes Steve Lacyvel jegyzett idealista *PRIDE.* pedig a *DAMN.* egyik legősintébb pillanata. A *FEAR.* gyerekkori verések, felnőttkori kétségek és szorongások monológja, Kendrick nagybátyjának bibliai üzenetei foglalják keretbe. A refrént visszapörgetve próbálja megtörni lemez és az élet determinizmusát, aztán félelmeit cigibe tekeri és két slukk közt ütközteti az alázatot gyarlásával. Az albumzáró *DUCKWORTH.* Lamar KFC-ben dolgozó apjának, "Ducky"-nak, és kiadója alapítójának, "TopDawg"-nak a története, amelyben két életút végül szerencsésen keresztezte egymást. Ducky ugyanis annak köszönheti életét, hogy mindig ajándéksütit csempészett az akkor még bűnöző TopDawg rendeléseibe, aki korábban már kifosztott egy KFC-t (úgy, hogy egy vendéget is lelőtt), de a sütikért cserébe megkímélte Ducky életét. A *DAMN.* ezen önzetlenségek és az önvizsgálat parabolája. A végkövetkeztetés ugyan kiszámíthatatlan, de az ember sajátja. A lemez visszapörög és Kendrick ismét sétálni indul. *Salamon Csaba*

KULCSDAL FEAR.

9.5/10

KENDRICK LAMAR

2. ARHUNGRY DÍJ

Fotó & Film

2017

DÍJÁTADÓ

2017. MÁJUS 5., 19:00

Hygge

(Bálna Budapest) 1093 Budapest, Fővám tér 11-12.

ARHUNGRY

A hazai kreatív közösség.

arthungry.com

Támogatók:

HYGGE

PLAY

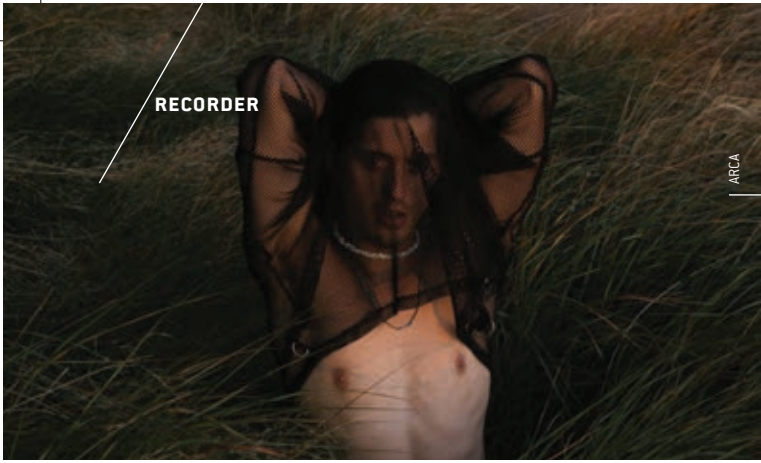
VARINEX

HEIMANN
- 1750 óta -

PHENOMENON.HU

ARCA

[XL / Bertus, 2017]

KÍSÉRLETI ELEKTRONIKA

Hatalmas újdonság, Arca elkezdett énekelni. Az első két nagylemezének futurisztikus, zaklatott és sötét kísérleti zenéjével az elektronikus szcénát megújító kolumbiai producer ezzel egészen más karaktert hozott ki magából. Hiába teljesen képzetlen Arca sérülékeny, majdnem sírós hangja, mégis úgy uralkodik az alapokon, mint Björk vagy FKA twigs-é, akiknek sok számot írt a producer. A vég-eredmény inkább az esetlen art pop kategóriába fér bele: az eddigi megszokott dekadens szeletelés helyét sebzett, érzelmes dalok vették át

Kálmán Attila

KULCSDAL *Anoche*

9/10

ARTO LINDSAY

Cuidado Madame

[Northern Spy, 2017]

AVANTGÁRD | ELEKTRONIKUS | BOSSA NOVA

Arto Lindsay új lemezét pont annyira nehéz kategorizálni, amennyire egész munkássága egyedi. A három évvel ezelőtti karrierösszegző album már talán előzménye lehetett annak, hogy Lindsay évtizedes kihagyás után újra szólólemez vegyen fel, és az avantgárd, elektronikus zenei háttér előtt lüktető szamba-, bossa-ritmikának, a mindennek keretet adó fölbemészó, letisztult melódiáknak párját ritkító elegye, amit az *Encyclopedia Of Arto*

olyan tökéletesen bemutatott, még mindig Lindsay sajátja. Akinek esetleg ismeretlen ez az egyedülálló zenei univerzum, annak is érdemes megpróbálkoznia vele. Mint minden Lindsay-albumot, ezt sem érdemes félfüllel hallgatni, de cserébe többszörösen meghálálja a belé fektetett bizalmat. *Csada Gergely*

KULCSDAL *Seu Pai*

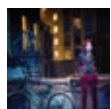
8.5/10

HURRAY FOR THE RIFF RAFF

The Navigator

[ATO / [PIAS], 2017]

AMERICANA | FOLKROCK

A Puerto Ricó-i leszármazott Alynda Segarra a legkorábbi minialbumát nem számítva hatodik lemezét jelentette meg triójával és ez az LP kapta az eddigi legnagyobb figyelmet, alighanem ez az eddigi legjobb is. És ezt előzte meg a leghosszabb szünet két Riff Raff-album között, de a korábbiaknál rockosabb hangszerezésű lemez koncepciójával is kiemelkedik az életműből. A latin-amerikai gyökereket, a generációk óta hordozott „puertoricósiság szűgyenét”, a bevándorlás helyzetét, a másodgenerációs emigráns lét állapotát vizsgálja és önmagunk felvállalására, a női kiállítás fontosságára, az elnyomókkal szembeni ellenállásra biztat, így a világ bármely pontján érvényes tud lenni. Nagyszerű dalokból áll, erős, fontos lemez. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Rican Beach*

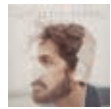
8.5/10

THOMAS DYBDAHL

The Great Plains

[Ferryhouse / V2 / Bertus, 2017]

INDIEFOLKTRONIKA

Sebzett szívű, falzettes, gitárpilincázós dalnokként indult

2002-ben, aztán egyre kerekrebbre formált, erős albumokkal lett Norvégia egyik vezető és helyben igen népszerű dalszerző-előadója. Az étellelőbb 2006-os *Science* volt tán a minőség csúcsa, a népszerűségi pedig a legutóbbi – zsinórban negyedik No. 1. album –, a már egészen színes dalparkú *What's Left Is Forever*. Igen ám, de azóta eltelt négy év, az új lemezen pedig újra a melankólia uralkodik. Mi történt, Thomas? Például kijött egy Bon Iver-LP, amin felerősödött az elektronika és modulált énekhangok szerepe – ennek hatása sejthető Dybdahl hetedik lemezén, de akár így volt, akár sem, a tízszámú *The Great Plains* perfektül felépített album, hatása és hangulata sokáig velünk marad. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Like Bonnie & Clyde*

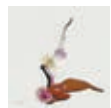
8.5/10

FUTURE ISLANDS

The Far Field

[4AD / Bertus, 2017]

SZINTIPOP

A küllemre egy barkácsolni szerető kertvárosi apukát, színpadi jelenlétében a húszéves Henry Rollins-t, előadásmódjában pedig egy bármekkora teret betöltő soulénekest idéző Samuel Herring és zenekara, a rockos-motorikus húzású, újhullámos hatású szinti(s)popot játszó Future Islands új lemezén sem változtat a nyerő formulán. Herring továbbra is nagyon szuggesztív és túlsorduló, míg a zenei kíséret épp ellenkezőleg, néha csak úgy diszkréten, izléselesen elkettyeg a háttérben, és bár néha tényleg olyan az egész, mintha a Flock Of Seagulls játszana folyamatosan *Young Turks*-öt, a Future Islands

még mindig elsősorban önmagára emlékeztet, ami mindenképpen elismerésre méltó teljesítmény.

Szabó Sz. Csaba

KULCSDAL *Ran*

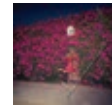
8/10

FEIST

Pleasure

[Universal, 2017]

INDIEROCK

A Broken Social Scene-nel is (ismét) aktív Feist közel két évtized

alatt öt lemezt készített, egyre hosszabb szünetek után – a mostanit például öt és fél év majdnem teljes hallgatás előzte meg. És igen, ez azt is jelenti, hogy a kiadott anyag mindig, most is minőségi. A korábbiaknál szikárabb, nyersebb album meglehetősen minimalista, a sok szokásos közreműködő közül egyedül Mocky volt itt-ott társszerző, plusz producer (és Jarvis Cocker ugrott be egy kis monológgra). És Feist a kétezres évek közepi popos hangzásához sem kanyarodott vissza, nagyrészt elektromos gitárjával mesél az érzelmi határok feltárásáról, kitágításáról, hatásosan. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *A Man Is Not His Song*

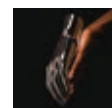
8/10

ACTRESS

AZD

[Ninja Tune / Neon Music, 2017]

KÍSÉRLETI ELEKTRONIKA

Darren Cunningham, azaz Actress nem adott még ki két hasonló

lemezt, mégis első hallásra hozzáköthető minden zenéje. Hatodik albumával sincs ez másként, amin a korábbiakhoz hasonlóan rengeteg elektronikus zenei stílust (a detroit-i technótól, a microhouse-on át, a kortárs future bass-ig) gyűr egybe sajátos egészszé. Az *AZD* első pár hallgatásra unalmas klubzenének is tűnhet, de ez szintén egy

csavar a lemezen: úgy sorakoznak egymás után a táncrész darálások, hogy azok igazából a szétesés határán billegő, vagy már szét is esett struktúrákból vannak összetakolva.

Kálmán Attila

KULCSDAL FANTASYNTH

8/10

CHLOE X HALLE

The Two Of Us

(magánkiadás, 2017)

TINI BEYONCÉK

Chloe Bailey 18 éves, húga, Halle 17, és már van egy egymillió dolláros szerződésük Beyoncé kiadójával.

A minta nyilvánvaló, főleg az attitűdben: sok apró ötlettel teli, ravaszul felépített, de könnyen megszerethető dalokban kavarg az r&b múltja és jelene, az éneklős-tapsolós-mosolygóstól a megcsavart trapig, a nagyot énekléstől a laza cukiságon át a rapig. Mindezt összefogja, hogy a két éneklő van az előtérben. Böven várhatók tőlük még nagyobb dolgok, de ez nem az „ígéretes” kategória: ez már az.

Rónai András

KULCSDAL Up All Night

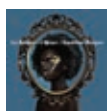
8/10

LES AMAZONES D'AFRIQUE

République Amazone

(Real World / [PIAS], 2017)

AFROPOP

A női egyenjogúsá- gért küzdő – és közben bántalmazott nőkkel

foglalkozó kórházat is segítéző – nyolc afrikai énekesnőt [közte

LES AMAZONES D'AFRIQUE

olyan sztárokat, mint Angélique Kidjo, Mariam Doumbia, Nneka] összefogó szupergrupra elég csak ránézni, hogy tudjuk, fenséges, eleven és magával ragadó lesz a zene, ami hallani fogunk. A *République Amazone* azonban minden ilyen várakozást is felülmúl: a lemez dubos, sűrű rétegű, gitárközpontú, de elektronikával lüktető, elsősor erejű dalokból áll, amit a Mbongwana Star producere fog össze, de az „amazonok köztársaságának” tagjai uralnak. Rokia Koné személyében Traoré után egy másik Rokiát is muszáj lesz megjegyezni. *Dömötör Endre*

KULCSDAL I Play The Kora

9/10

SPOON

Hot Thoughts

(Matador / Bertus, 2017)

ARTPOP

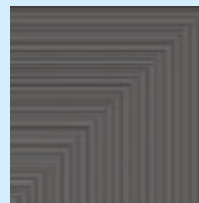
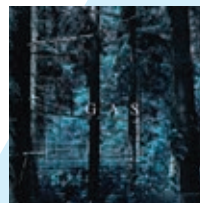

A Spoonból lépésről-lépésre, lemezről-lemezre lett az egyik

legfontosabb és kommerciálisan is sikeres amerikai alternatív rockzenekar, úgy, hogy egyszer sem nyúlt mellé, miközben képes volt változni, és úgy poposodni, hogy közben nem hagyott fel a kísérletezéssel sem. A *Hot Thoughts* a zenekar pályafutásának egyik legjobb lemeze, félreérthetetlen Bowie-, és Prince-utalásokkal és -hatásokkal, és [lásd: állandó kísérletezés] ez alkalommal a szokásosnál több izgalmas, de mindig az élvezetes dalok szolgálatába állított elektronikával. *Németh Róbert*

KULCSDAL Pink Up

8.5/10

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

A TAVASZ JAVA.

MEGKERÜLHETETLEN TECHNONAGYSÁGOK TELIBE TALÁLT ÚJDON-SÁGAI ÁPRILISBŐL, VALAMINT EGY KIVÁLÓ HOUSE LEMEZ NEW YORKBŐL.

/ A tavasz egyik fontos híre volt, hogy közel húsz év után új lemezt ad ki Wolfgang Voigt a **GAS** alteregóján. Az ambient techno egyik megteremtőjének a Mille Plateaux-n kiadott négy albuma [1996: *Gas*, 1997: *Zauberberg*, 1998: *Königsfrost*, 2000: *Pop*] nemrég kapta legújabb egybebecsomagolt újrakiadását és a lemezek máig rettentően frissen szólnak, így nagy kérdés volt, hogy mire képes a művész 2017-ben. A *Narkopop* (Kompakt, 2017) című lemezzel végül újjításban talán nem vállalt akkorát, mint sokan remélték, de így is van a végeredményben valami rendkívül örökzöld. Ilyen a techno, az ambient és a modern klasszikus zenék jól felkészült találkozása.

A legendás 2001-es *The Other People Place*-lemezzel (James Stinson alteregója) újrakiadása után a Drexciya másik tagja, Gerald Donald jelentkezett új albummal **Dopplereffekt** projektjével. A *Cellular Automata* (Leisure System, 2017) tíz év után az első albuma az electro újkori mesterének, és meglepő módon ezúttal végig „beatless” környezetben hallhatjuk életre kelni és prüntyögni a jövőt egykoron elhozó monstre méretű számítógépeket. Donald végig fehér köpenyben, komoly jegy-

zetekkel a kezében dolgozik, a végeredmény egyszerre drámai és retrofuturisztikus.

Nyolcadik sorlemezt adott ki **Clark** *Death Peak* (Warp / Neon Music, 2017) címmel, és hosszú idő óta ez a legjobb munkája. Már a 2015-ös *Flame Rave* EP jelezte, hogy a Warp favoritja merre fókuszál mostanában, és az itt hallható kilenc zene kimaxolja azt, amit a *To Live And Die In Grantham* ígért két éve. Az óriási rave- és szintorgia eleinte olyan, mintha egy napsütéses hegy tetején buliznánk, alattunk a felhőkkel, de félúton besötétedik, és valami természetfeletti, rituális esemény veszi kezdetét. Sok az epikus tetőpont, Clark pályája újabb csúcsára ért.

A brooklyni Maya Bouldry-Morrison több komoly house megjelenést is elkönyvelt már **Octo Octaként**, és jó hallani, hogy az új, *Where Are We Going?* (HNYTRX, 2017) című lemezén sem lankad a lendülete. A számok egytől-egyig jó ízléssel és remek precizitással megírtak, érezhető bennük valami álmos elvágódás és talán egy kis tisztelgés a múlt előtt. Míg eleinte a parkettbiztos témák szólnak, addig a végére becsúszik némi kísérletezés is, a legvégén pedig már az űrben sodródunk boldogan. *Velkei Zoltán*